

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci navrhovateľa: **A. K.** štátny príslušník Pakistanскеj islamskej republiky, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu ČAS: MU-248-18/PO-Ž-2008 zo dňa 24. júna 2008, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 Saz 61/2008-19 zo dňa 16. septembra 2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 5 Saz 61/2008-19 zo dňa 16. septembra 2008 **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-248-18/PO-Ž-2008 zo dňa 24. júna 2008, ktorým odporca podľa ustanovenia § 13 ods. 1 a § 20 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) navrhovateľovi neudelil azyl na území Slovenskej republiky, podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle navrhovateľovi neposkytol doplnkovú ochranu a súčasne podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle rozhodol, že u navrhovateľa neexistuje

prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Pakistanskej islamskej republiky.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že u navrhovateľa neboli splnené podmienky pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a rozhodnutie odporcu o neudelení azylu je vecne správne a v súlade s ustanovením § 13 ods. 1 zákona o azyle.

Podľa krajského súdu v prejednávanej veci v správnom konaní odporca dostatočne zistil skutkový stav vo veci, vysporiadal sa so všetkými skutočnosťami uvádzanými navrhovateľom počas azylového konania a stotožnil sa so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľa nebola preukázaná opodstatnenosť obáv z prenasledovania z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine tak, ako to vyplýva zo Ženevského dohovoru z roku 1951 o postavení utečencov a zo zákona o azyle. Podľa krajského súdu odporca správne vyhodnotil žiadosť navrhovateľa za neopodstatnenú, keď dôvod, pre ktorý žiadal udeliť azyl (obava o svoje zdravie, obavy zo strachu pred vyhrážkami za sympatie k strane Pakistan Muslim League-Quaid-e-Azam) považoval za neopodstatnený z hľadiska relevantných dôvodov pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle.

Krajský súd uviedol, že odporca postupoval správne ak po zvážení skutkového stavu nenašiel dôvod ani pre udelenie doplnkovej ochrany navrhovateľovi podľa § 13a zákona o azyle, pretože nepovažoval dôvody navrhovateľa za dôvody, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Odporca nezistil žiadne skutočnosti, pre ktoré by navrhovateľovi v súvislosti s týmito dôvodmi hrozilo nebezpečenstvo prenasledovania v prípade jeho návratu do Pakistanu. Preto možno podľa krajského súdu predpokladať, že ani po návrate do krajiny pôvodu mu žiadne prenasledovanie nehrozí, prípadne nehrozí mu, že by mal byť mučený alebo podrobený krutému, neľudskému, či ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. Poukázal na to, že vyslovenie toho, že v zmysle ustanovenia § 58 zákona o pobyte cudzincov sa na neho nevzťahuje zákaz vyhostenia nie je príkazom na jeho vyhostenie, je iba vyslovením možnosti vyhostenia a je vecou príslušného správneho organu, či k použitiu tohto inštitútu pristúpi.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie. V odvolaní navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmeniť tak, že rozhodnutie

odporcu navrhol zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Navrhovateľ namietal, že krajský súd neprihliadol na vážnosť situácie v Pakistane, poukázal na to, že o azyl požiadal z dôvodu, že v krajine pôvodu bol v ohrození života. Dôvodom obáv boli problémy s politickými stranami operujúcimi v Pakistane. Obával sa o bezpečnosť, nakoľko bol sympatizantom PML-Q, svoje sympatie potvrdzoval aj účasťou na rôznych stretnutiach tejto strany. Jeho otec bol členom tejto strany. Členovia iných politických strán operujúcich v Pakistane (Pakistanská ľudová strana - PPP a Pakistanská moslimská liga - Nawaz Group) o jeho sympatiách vedeli, a preto sa mu začali vyhrážať. Polícia v tejto súvislosti aj zadržala a vypočúvala dvoch mužov, avšak potom ich prepustila. Následne mal ešte väčšie problémy, polícia mu však nepomohla. V tejto súvislosti uviedol, že situácia je v Pakistane veľmi zlá, nie sú rešpektované základné ľudské práva a slobody, vládne svojvôľa tých, ktorí sú pri moci. Podľa navrhovateľa dôvody jeho žiadosti o azyl odôvodňujú minimálne poskytnutie doplnkovej ochrany.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť ako vecne správny. Zopakoval argumenty, pre ktoré rozhodol o neudelení azylu, doplnkovej ochrany, a o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov do Pakistanskej islamskej republiky. Poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ dňa 20.11.2008 bez oznámenia a bez priestupky svojvoľne opustil pobytový tábor a dňa 27.11.2008 bol vyradený z evidencie. Dňa 11.12.2008 bol slovenskou cudzineckou políciou prevzatý od príslušníkov rakúskej polície (na základe Dublinského dohovoru) a bola mu uložená povinnosť dostaviť sa do PT Opatovská Nová Ves do 24 hod. Navrhovateľ sa do pobytového tábora nedostavil, čo podľa odporcu nasvedčuje tomu, že navrhovateľ nemá záujem vyriešiť svoj pobyt na území SR zákonným spôsobom a snaží sa o nelegálny pobyt v niektorom z európskych štátov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 15. januára 2009 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku).

Podľa § 8 písm. a) zákona č 480/2002 Z.z. o azyle účinného od 1.1.2008 ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý má

v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd (písm. b/.)

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak:

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí (ods. 1).

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle § 13c ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle, ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu; ak ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu, nepredĺži doplnkovú ochranu alebo zruší doplnkovú ochranu, okrem zrušenia doplnkovej ochrany podľa § 15b ods. 1 písm. d), vo výroku rozhodnutia tiež uvedie, či existuje prekážka administratívneho vyhostenia podľa osobitného predpisu 9a).

Podľa § 58 ods. 1 zákona č. 48/2002 Z.z. o pobyte cudzincov (účinného od 1.1.2008) cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bol

ohrozený jeho život z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie, alebo v ktorom by mu hrozilo mučenie, kruté, neľudské alebo ponižujúce zaobchádzanie, alebo trest. Rovnako nemožno cudzinca administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom mu bol uložený trest smrti alebo je predpoklad, že v prebiehajúcom trestnom konaní mu takýto trest môže byť uložený.

Cudzinca nemožno administratívne vyhostiť do štátu, v ktorom by bola ohrozená jeho sloboda z dôvodov jeho rasy, národnosti, náboženstva, príslušnosti k určitej sociálnej skupine alebo pre politické presvedčenie; to neplatí, ak cudzinec svojím konaním ohrozuje bezpečnosť štátu, alebo ak bol odsúdený za obzvlášť závažný trestný čin a predstavuje nebezpečenstvo pre Slovenskú republiku (ods. 2).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t.j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR, o neposkytnutí doplnkovej ochrany a rozhodnutie o tom, že neexistuje prekážka jeho administratívneho vyhostenia podľa § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku, a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Odporca zdôvodnil rozhodnutie o neudelení azylu navrhovateľovi na území Slovenskej republiky nepreukázaním opodstatnenosti obáv z prenasledovania

z rasových, národnostných, náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, tak ako to vyplýva zo Ženevskej konvencie z roku 1951 o právnom postavení utečencov a zákona o azyle.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi postupmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (odporca vychádzal z informácií o krajine pôvodu, ktoré získal zo správy „Souhrnná teritoriální informace o Pakistánu“ aktualizovanej zastupiteľským úradom ČR v Islamabadě k 19.4.2008, z článkov uverejnených v slovenských denníkoch - SME zo dňa 19.2.2008, 20.2.2008, 22.2.2008, 7.3.2008 a 23.3.2008, 25.3.2008, Pravda zo dňa 27.3.2008, materiál „Pakistan“ zo dňa 15.5.2007 vedenom pod č. p.: MU 38-5/ODZS-2007, Správy Úradu pre demokraciu, ľudské práva a prácu MZV USA z marca 2007 a iných verejne dostupných zdrojov), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu a bezpečnostné riziko prípadného návratu navrhovateľa do krajiny pôvodu.

Ako vyplynulo z dotazníka žiadateľa o azyl zo dňa 15.5.2008 navrhovateľ uviedol, že dôvodom jeho odchodu z krajiny pôvodu bola všeobecne nepriaznivá situácia v Pakistane, kde pretrvávajú nepokoje medzi členmi rôznych politických strán a tiež medzi Náboženskými skupinami. Uviedol, že jeho otec bol členom strany PML-Q, a on s touto stranou sympatizoval. Svoje sympatie prejavoval tým, že sa zúčastňoval stretnutí členov tejto strany, o čom vedeli členovia iných strán, hlavne z radov PPP, PML-N. Títo sa mu vyhrážali zabitím, ak neprestane sympatizovať so stranou PML-Q. táto situácia pretrvávala od júla 2006. Na otázku, či tieto problémy nahlásil polícii uviedol, že keď to nahlásil prvýkrát polícii, mal istý čas pokoj, avšak neskôr sa vyhrážky opakovali. Napriek tomu, že polícia zahájila šetrenie, vinníkov sa jej nepodarilo vypátrať. Na otázku čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu uviedol, že sa obáva problémov s členmi PML-N a PPP, ktorí sú momentálne pri moci.

Navrhovateľom označené dôvody, pre ktoré žiadal udeliť azyl, odporca považoval za irelevantné a neopodstatnené z hľadiska udelenia azylu na území SR. V tejto súvislosti odporca poukázal na to, že v prípade navrhovateľa k samotnému prenasledovaniu zo strany štátnych orgánov objektívne nedošlo, to že v krajine pôvodu údajne čelil vyhrážkam zo strany členov PPP a PML-N pre svoje sympatie k strane PML-Q, nezakladá podľa odporcu relevantný dôvod na udelenie azylu na území SR. Spory medzi prívržencami jednotlivých politických zoskupení sú v Pakistane každodennou realitou, pričom k ich stretom, a s tým spojenými

násilnosťami, dochádza na uliciach prakticky denne, o čom svedčí podľa odporcu spravodajstvo v masovokomunikačných prostriedkoch. V tejto súvislosti odporca poukázal na správy o krajine pôvodu, ktoré nasvedčujú tomu, že často musia zasahovať bezpečnostné zložky štátu, aby rozvášnené davy ukludnili a zabezpečili tak bezpečnosť a poriadok v krajine. Podľa odporcu, pokiaľ navrhovateľ subjektívne pociťoval akékoľvek vyhrážky zo strany členov PPP a PML-N za prejav prenasledovania, mal túto situáciu riešiť predovšetkým v krajine pôvodu, a to prostredníctvom príslušných orgánov štátu. V tejto súvislosti poukázal na to, že mu v roku 2005 štátne orgány v krajine pôvodu zabezpečili vyriešenie jeho problémov a dovolanie sa spravodlivosti, keď bol súdom zbavený obvinenia z bitky, ku ktorej malo dôjsť na stretnutí členov PML-Q a PML-N. Obdobne začala polícia konať aj v prípade, kedy nahlásil vyhrážky na svoju osobu a celú záležitosť prešetrovala. Ako navrhovateľ sám uviedol, po obrátení sa na políciu istý čas nečelil žiadnym problémom, avšak polícia nedokázala vypátrať pôvodcov vyhrážok. Tie sa údajne neskôr začali znova opakovať. Podľa odporcu aj v tomto prípade sa mal navrhovateľ opätovne obrátiť na políciu. To, že polícia pôvodcov vyhrážok prvýkrát nezaistila, neznamená podľa odporcu, že vo veci nekonala a že navrhovateľ nemohol využiť vnútroštátnu formu riešenia svojich problémov. Podľa odporcu navrhovateľ nevyužil s poukazom na uvedené všetky možnosti vnútroštátneho riešenia svojich problémov, pričom argument navrhovateľa, že na vnútorné presídlenie nemala rodina dostatok finančných prostriedkov neobstojí, nakoľko podľa vyjadrenia navrhovateľa, za vycestovanie do zahraničia rodina musela prevádzacom zaplatiť, pričom kvôli tomu údajne jeho otec predal pozemok.

Odporca súčasne poukázal na to, že navrhovateľ mal v októbri roku 2005, kedy mal byť trestne stíhaný pre účasť na bitke počas stretnutia členov PML-Q a PML-N 16 rokov, v čase rozhodovania odporcu mal 18 rokov, a podľa svojho vyjadrenia už dva roky čelí pre sympatie k politickej strane PML-Q problémom. Z tohto pohľadu sa javí osoba žiadateľa podľa odporcu ako nedôveryhodná, pretože nepovažuje v jeho prípade za pravdepodobné, aby v jeho veku vykonával akúkoľvek politickú činnosť, pre ktorú by mu hrozila v krajine pôvodu akákoľvek perzekúcia.

Z rozhodnutia odporcu napokon vyplýva, že v prípade navrhovateľa neboli zistené žiadne skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že navrhovateľ bol v krajine pôvodu vystavený reálnej hrozbe bezprávia, nakoľko z jeho výpovede vyplynulo, že proti nemu nie je vedené trestné konanie, nebol väznený, dokonca bol oslobodený z obvinenia z bitky. Podľa vlastného vyjadrenia nemal žiaden problém so štátnymi orgánmi krajiny pôvodu, nebol vystavený mučeniu, neľudskému zaobchádzaniu alebo ponižujúcemu zaobchádzaniu alebo trestu. V prípade návratu do krajiny pôvodu sa nemusí obávať žiadneho ohrozenia, ktoré by sa dalo kvalifikovať ako vážne

bezprávie, pretože z pohľadu uvedených skutočností, žil v krajine pôvodu bez akýchkoľvek problémov.

Oporca napokon poukázal na to, že v prípade navrhovateľa neboli zistené skutočnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že v prípade jeho návratu do krajiny by bol ohrozený jeho život alebo sloboda z dôvodov uvedených v § 58 ods. 1 a 2 zákona o pobyte cudzincov.

Je teda zrejmé, z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 a §10 zákona o azyle.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľa, pre ktoré žiadal udeliť azyl na území Slovenskej republiky nemožno považovať za relevantné dôvody pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky, pričom zistenie odporcu o tom, že žiadosť navrhovateľa je účelová a pričom dôvody navrhovateľa pre udelenie azylu nie je možné považovať za dôvody relevantné v zmysle zákona o azyle, nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania ako aj v citovaných ustanoveniach zákona o azyle, podľa odvolacieho súdu krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za vecne správne a zákonné.

Primárnym dôvodom neudelenia azylu navrhovateľovi bolo nesplnenie relevantných podmienok pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle. S takýmto záverom bolo potrebné súhlasiť. Navrhovateľ požiadal o udelenie azylu z dôvodu strachu o svoj život pred členmi strán PPP a PML-N za sympatizantstvo k strane PML-Q. Takýto dôvod nie je podraditeľný pod žiaden z relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle, pričom nad rámec vyššie uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky udáva, že za prenasledovanie v zmysle § 8 zákona o azyle je nutné považovať len také ohrozenie života či slobody, ktoré je trpené, podporované či prevádzané štátnou mocou, pričom problémy so súkromnými osobami, ktoré navrhovateľ navyše nevie identifikovať nemôžu byť dôvodom pre udelenie azylu,

pokiaľ politický systém v krajine pôvodu dáva občanom možnosť domáhať sa ochrany svojich práv pred štátnymi orgánmi.

Táto skutočnosť nebola v konaní o udelenie azylu vyvrátená, preto i za predpokladu, že tvrdenia navrhovateľa o vyhrážkach členov strán PPP a PML-N voči jeho osobe by boli pravdivé, neboli odvolacie námietky navrhovateľa dôvodné, pretože navrhovateľ nepreukázal, že verejná moc v krajine pôvodu ako celok mu odoprela poskytnúť ochranu pred prípadnými vyhrážkami zo strany členov strán PPP a PML-N.

Podľa odvolacieho súdu záver odporcu o tom, že navrhovateľ nenaplnil podmienky pre udelenie azylu v zmysle zákona o azyle je vecne správny a krajský súd nepochybil, keď jeho rozhodnutie potvrdil, pretože jeho údajné problémy s členmi strán PPP a PML-N nebolo možné pričítať verejnej moci v krajine pôvodu, na ktorú sa podľa vlastného vyjadrenia so žiadosťou o poskytnutie ochrany v dôsledku pretrvávajúcich vyhrážok ani neobrátil.

Odvolací súd dospel k záveru, že odporca aj v tej časti rozhodnutia, ktorou rozhodol o neposkytnutí doplnkovej ochrany (podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle) a o tom, že u navrhovateľa neexistuje prekážka administratívneho vyhostenia do Pakistanskej islamskej republiky (podľa § 58 ods.1 a 2 zákona o pobyte cudzincov) náležite zistil skutkový stav a správne naň aplikoval citované ustanovenia zákona o azyle a zákona o pobyte cudzincov.

Vo vzťahu k druhej forme medzinárodnej ochrany, a to doplnkovej ochrane, odvolací súd uvádza, že jej zmyslom a účelom je poskytnúť subsidiárnu ochranu a možnosť legálneho pobytu na území SR tým žiadateľom o medzinárodnú ochranu, ktorým nebol udelený azyl, ale u nich by bolo (z dôvodov taxatívne uvedených v zákone o azyle) neúnosné, neprimerané či inak nežiaduce požadovať ich vycestovanie. Hoci sa aplikácia tohto inštitútu doplnkovej ochrany viaže k objektívnym hrozbám po prípadnom návrate žiadateľa do krajiny pôvodu, teda čiastočne k iným skutočnostiam nastávajúcim v odlišnom čase než v prípade aplikácie inštitútu azylu, sú pri rozhodovaní o udelení či neudelení doplnkovej ochrany do značnej miery určujúce tvrdenia samotného žiadateľa, z nich je potrebné vychádzať.

V predmetnej veci neboli ani podľa odvolacieho súdu zistené závažné a potvrdené dôvody pre bezprostrednú a reálnu hrozbu vážneho bezprávia, tak ako je definované v ustanovení § 2 písm. f) zákona o azyle, pričom v podrobnostiach na správny záver odporcu uvedený v jeho rozhodnutí odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa preto vyhodnotil Najvyšší súd Slovenskej republiky za nedôvodné a nespôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 15. januára 2009

JUDr. Eva Babiaková CSc., v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová